

Efektywność omalizumabu w opanowywaniu objawów stenokardialnych towarzyszących przewlekłej pokrzywce spontanicznej – opis przypadku.

I. Kupryś-Lipińska¹, M. Kołacińska-Flont², K. Molińska¹, J. Molińska¹, P. Kuna¹

¹Klinika Chorób Wewnętrznych, Astmy i Alergii, Uniwersytet Medyczny w Łodzi

²Oddział Kliniczny Chorób Wewnętrznych, Astmy i Alergii z Odcinkiem dla Dzieci, Uniwersytecki Szpital Kliniczny nr 1 im. N. Barlickiego w Łodzi

Cel

Prezentujemy przypadek efektywności omalizumabu (OMA) w opanowywaniu dolegliwości stenokardialnych u pacjentki z przewlekłą, oporną na leczenie pokrzywką spontaniczną.

Opis przypadku

Pierwszy napad pokrzywki wystąpił w styczniu 2018 roku, początkowo z poprawą po zastosowaniu AH1, ale szybką utratą skuteczności. W tym samym czasie zaczęły się pojawiać dolegliwości stenokardialne z towarzyszącym obniżeniem odcinka ST w odprowadzeniach przedsercowych niezwiązane z wysiłkiem. Ze względu na pokrzywkę oporną na standardowe leczenie pacjentka otrzymała glikokortykosteroidy ogólne, po których objawy pokrzywki i obrzęku naczynioruchowego ustąpiły wraz z dolegliwościami stenokardialnymi. Próba redukcji dawek glikokortykosteroidów indukowała rzuty pokrzywki i nawrót dolegliwości stenokardialnych. Równolegle prowadzona diagnostyka kardiologiczna wykluczyła chorobę wieńcową na podłożu miażdżycy. Ze względu na pokrzywkę pacjentka została zakwalifikowana do leczenia OMA z efektem po pierwszej dawce. Z uwagi na problemy z finansowaniem leczenia, przed wejściem w życie programu NFZ, terapia OMA nie była systematyczna i przy ponownym włączeniu terapii obserwowano opóźnioną odpowiedź na terapię. Łącznie, z pominięciem przerw, pacjentka była leczona OMA 1,5 roku. Podczas całej terapii biologicznej nie obserwowano dolegliwości stenokardialnych. W wywiadzie rodzinnym u pacjentki występują choroby autoimmunologiczne – RZS i choroba Takayasu. U pacjentki poza pokrzywką i stenokardią stwierdzono aneozynofilię i anbazofilię, które były obecne jeszcze przed pierwszym rzutem pokrzywki.

Wnioski

Skuteczność OMA w opanowywaniu dolegliwości stenokardialnych pokazuje, że zależne były one od aktywacji komórek tucznych, analogicznie do zespołu Kounisa.